

מסורת הש"ס

(א) כס"א: תימני, (ב) ג"א ואס
תחראה שלשה, יעב"ן, (ג) [נחז'
להאי ז"ק], (ד) [וכולהו
משועבדים לתר הי כ' ז"ק],
(ה) [ז"ל מ"א יוס א"כ כו' ז"ק].

דבינו גרשום

[illegible]

וְכָן אָרְבַּע לְרֵאשׁוֹנָה. שֶׁהֵעִירוּ הַכֹּהֲנִים
 יְדֵי רֵאשׁוֹנָה דְּבִשׁ לְמַחֲבֵל כִּי מֵה דְּבִרְיָה
 אֲחֵרָה עָלָה לַהֲעֵקֶר דְּנִמְחִיחָא קִמְחִיחָא לֹא כְּלוֹס
 אֲחֵרָה פְּתַח מִן הָעֵבְרִים עֲלִי: **סָא יוֹסֵפִי**
 (א) לֵדִיכָא חֲמִשִּׁים סָלַע דִּלָּא הִיזִי בִּדְרו
 חֲמִשָּׁה סָלַעִים נִוְתָן כֹּהֲלֵם דִּהִינִי וְיִתֵּר
 אֶל סָלַע וּפְחוֹת מַחֲמִשִּׁים. וְסִחְמָה
 בְּרִנְגָן דְּלִיָּר פִּתְחֵי לִיכָא שֶׁכֶּר ד' שִׁיכָא
 וְיִתֵּר עַל סָלַע וּפְחוֹת מַחֲמִשִּׁים כִּמְי
 וְעִבְרוּ חֲמִשִּׁים (ו) **סָלַא** אוֹ חֲמִשִּׁים (ז)
 עֲלֵקֶס: **מִתְנִי'** פְּתַח חֲמִילֵת דְּרוֹת.
 זוֹהַ דִּין דִּי דְּאוֹרִיחָא רִחָה הִיִּם
 מוֹנֵה שֶׁהָ וְהָאֵל רִחָה שְׂרִים מוֹנֵה
 וְהַמַּמְשָׁה וְהָן וְאִפְלוּ רִחָה לִי כִּשְׁנֵה
 מִפְּקָה לְעִבְרִי וְנִוְלַת וּמַשְׁמַחַת וְיִמִּים
 שְׂבִיעִי וְאִילָךְ הִיִּין יְמֵי יִצְחָה אֶחָד עֶשֶׂר
 יוֹם שֶׁאֵל רִחָה כִּין יוֹם אֶחָד אוֹ שְׂרִים
 וְיִתֵּר וְיִתֵּר וְכִגְדִי יוֹם וְיִתֵּר וְיִתֵּר וְיִתֵּר
 אֶחָד כִּין ג' רִשִּׁין הִיִּין אֶחָד גְּמִירוּה
 עֲשׂוֹנֵה סְפִירָה ז' נְקִיִּים וְקִרְכָן וְאֵל
 שְׂבִיעִי אֶחָד חֲמִשָּׁה אוֹ שֶׁהָ אֶחָד
 חֲמִילֵת דְּרוֹת עַד שֶׁאֵל שְׂבִיעִי
 נְקִיִּים שְׂבִיעִי ז' נְקִיִּים וְשֶׁהָ אֶחָד
 חֲמִילֵת דִּי וְהָאֵל וְהָאֵל וְהָאֵל וְהָאֵל
 וְעֲנִינֵיהִם כֹּל מִפְּרִשׁוֹ ז' אֵל רִחָה
 בָּחוּת: **יִיִּא יוֹם ג'** רִשִּׁין אֶחָד זֶה
 כִּשְׁכֻּמְתָּרָה אֲחֵרִי כִן בִּין רִחָה סְמוּךְ
 זֶה שְׂרַחֲמִיקָה רִחָה הִיִּין מִחֲמִילֵת
 אֶחָד וְאִפְלוּ רִחָה שְׁלֵשָׁה רִשִּׁין
 אֶחָד מוֹנֵה אֶלָּא אֲרַבְעָה וְהָן שְׂאִין יְמֵי
 יוֹב אֶלָּא בָּחוּת יִיִּא יוֹם שְׂבִין סוּף
 (ז) דִּהָהּ אוֹ לְחִמְלָה דִּהָהּ וְהָאֵל מִפְּרִשׁוֹ
 הִלְכָה אֲחֵרָה שֶׁהָ פִּתְחֵי כְּבוֹדֵהּ דִּהָהּ
 (ז) עַד: **אִין סָלַע כְּבוֹדֵהּ פְּחוֹת**

על הראשונה תחילה לא יצא
כרבנן ואם חזר והעשיר נותן
הוא: כולסו תוויא לכאי כו'.
על שלע איכא. אף על גב

נתן ארבע לראשונה
יצא ידי ראשונה לא
לראשונה בער רב אר
חמש סלעים ואמר שני
מהו כיון דבבת אחת
תרתי ופלגא להאי וא
דלמא כולוה ^ז חזיא ל
תיקו: אין בערכין פחו
הא תו למה לי הא ק
הוא דליכא הא יתור
חמשים הוא דליכא הא
וסתמא ^ז כרבנן: מה
פחות משבעה ולא י
טועה שאמרה ^ז יום
שבעה עשר שני ימי
שבעה עשר דשלשה י
שבעה עשר ארבעה י
שושה עשר חמשה י
חמשה עשר ששה י
ארבעה עשר שבעה י
שלשה עשר ^ז שמונה
שנים עשר ה'תשעה י
אחד עשר עשרה
פתחה עשרה אחד

איין גערדיג פארק שני ערדיג

ת.

די תשובה. והלך כשנא כהן להעריכו
לגא להאי וכן לאריך קו' לנחמ כולו
שיפרע לה' קלעים לאחת דלנחת
והי' וסלגא להאי ותר' וסלגא להאי לא
יאי די שמיס שרי היין שמיס
לאחת לבד הלך מעשינו להאי ה'י
למרייכו וכולונו מעשינוס דלחמ וחי
כמו נגד ר' לראשון וז"ל דמיי
שמעריס עז תשיב צידה דאי כזה
אחר זה לא גרע מנתן לשניה וסוד
ועתן על ראשן דהא ודאי בעלי
חובין שריס יין וגם מה שצדא לא
גרע מאילו הים מאחור:

פתחה י"ז. פירוש י"ז טהורים

ואם תראה ב"ח נדה
ודאי אכל א"ח תראה ב"ח שמה
רצית וזה הלא היא בדיוט שצלתה שמה
תחלת נדה ויום י"ז הוא יום אחרון
של י"א יום של וצבה:
שלשה ימים ראשונים
ימים ראשונים מ"א יום
ויום ג' ראשון לנדה הלך זריכה י"ז
ד' ימים פסחה ט"ו ממז' דאס זאמר
דג' ימים קמאי מ"א ח' אס כן
תשעבר עליה שצעה ימים פסיתה
נחא לפסח נדוהא דליכא לימיר דיום
אחרון של ג' ימים התחיל נדוהא דג'
א' תפסר דיון שציה א"ח גדולה עלוה
ל"ה תחלת נדה דש אחר פסיתה ו' ימים
ימי טוהר דיוהא הלכך ליכא להבדחן
פסח נדוהא כ' יום לומר דשחא שנים
קמאי מימי וצבה ולא התחיל נדוהא
מנדוהא ושמינלחו ל"ה חמשה ימים
יטו ט"ו ימים תחלל פסח נדוהא:
ולא

י. היום ואינה יודעת אם בימי מחילת
נגד יום: **פסחה בשנה עשר**, ואם לא
ויום או יתה מספק של ימי החדש
ולאחר י"ז ותחילת נדה היא אפילו אם
נשר שבין נדה לנדה הרי י"ז ולאחר י"ז
שנה שנה יום או שנה לפני שנתה
שנה שנה יום ראשון שנתה לפני מימי
שנה שנה יום או שנה קודם י"ז ובספק י"ז
מספק ששנתה יום אחד בתוך אלו
שנה קדים וקרבן מספק ואינו נאכל
אם שנתה ששנה יום נגד יום י"ז
י"ז מחילת נדה היא ממה נשאר
מחילת נדה ואם מחילת נדה י"ז היא הרי
נדה לאחר י"ז שהוא יום עשרים מחילת
ימים מחילת נדה י"ז ולקוף שנה עשר
שנה שנה יום או שנה קודם י"ז
י"ז קודם כגון אם תראה ביום י"ג י"ז
נדה היא או שנה שני מחילת נדה
י"ז נקיים: **ששני ימים עמא ראיין**
קוף ובה והכריעו מחילת נדה ויום י"ז
וה מחילת נדה הוא אבל ליום י"ח יתה
מתקן יתה מן הספק ממה נשאר
ועכשיו מחילת נדה היא אולי שנים חתן
קוף ובה והכריעו מחילת נדה ואלא
בה ובה היא ואלא תלא לעולם מדי ובה
שנה קדים חזרה מחילת נדה היא
יום קוף ובה והכריעו מחילת נדה ויום
חא ראיין פסחה ע"ז, ממה נשאר לאחר
ובה והשגשה ימי דוות ועדיין יום ע"ז
אבל עמי מהר ליה לנפוקי דאי חתרת
חא י' הימים הנקיים מחילת נדה היא:
שים

עין משפט
ור מצוד

א מ"י פ"ג מהלכות ערכין
הלכה יב:
ב מ"י פ"ח מהלכות
זכור יצאק הל' כב:
ג מ"י שם הלכה יז:
ד מ"י שם הלכה יח:
ה מ"י שם הלכה יט:

שייטה מקובצת

[illegible][illegible]

אנו מוכן למאורה דעה
עליון ושיהיה לאחר י"ב מ"מ
דיון טובה היא ולכשתחזור
אלה תהיה בטח במקום
הוא.

ת י"א של ימי זיבה ושלישי דחולת נדה וצריכה

י"א הר ט"ז ואי אפסא ה"ר קולא: ה' ימים סמא
 ויבה והיא שומרת יום כנגד יום ואירך ותחלת
 סמא וסוף יבה ה' ונדה לא פשו אלא י"א ימי
 ה' קודם נדה ותר לאחר נדה לא מצטופי למיהי
 זכ לישויה ובה נמורה: וכן י"א [ימים] סמא ואית
 זבה נמורה פתחה ט' רזכי פשו סמא ויבה:

ימים. חמא ראימי מחסה י"ו. דאמר דלפא חר' הוו

י ויבנה ויתר בתראי דתחלת גדה ופסוהי ימים נגדו
ה ש"ן וכן לכולהו אמרין דלמא תרי קמאי דסוף
(ט) ימים טטא ראויה פתחה י"א. דכי תחשבת תו
יבה. ואף על גב דהשתא הוו שלשה ימים דזיבה
דלא מיצטרפו הני ימי ויבה י"א קמאי אדריק י"א ימי
א מיצטרפו הני דסוף ויבה דנהי דתחלת ויבה לט

היה צריכה להסמוך אלא יום אחד ודבר כולל: 11

ס' טמא ראיתי פתחה ט"ו. דאמרין חז"ל קמא דסוף התחלת ימי נדה פשו' ד' נדה ו"א דייבה היינו קא' חשיב כהר"י דייבה ולפוט כן הרי פתחה ט' זו' נדה ואחד התחלת [ימין] דייבה פשו' להר"י ד' רש"מי א' קודם ימי נדה וא' שלשה ימים אחרי ימי נדה ותהי' התחלת דייבה היינו י"א ימים טמא ראיתי

צריכה למסוק שישה של נרה

ששית ו"א בדאמרין ואי אפרת איפאכא הדי קולא: ד
ראיתא פתחה ט"ו, דאמרין תרי קמאי דסוף ויבה ו
ימי נדה ומאי דפסי להו מיסין טהורין של ימי ט
ימים (ויבה): "ימים טמא ראיתא פתחה עשרה, ד
סוף גמורה שותא ואלל קרנבה עד שותא שלשה ימים
פתחה ט"ו, דחשבוני ב' קמאי דסוף ויבה ושבעה
פתחה ט"ו, דחשבוני ב' קמאי דסוף ויבה ושבעה